

הפרק השישי פותח בדיני שליחות בגט. המשנה מביאה שני מקרים של הולכה והבאת גט לאשה ע"י שליח, וכך לשונה (שם סב:):

האומר התקבל גט זה לאשתי או הולך גט זה לאשתי, אם רצה לחזור - יחזור. האשה שאמרה התקבל לי גיטי, אם רצה לחזור - לא יחזור. לפיכך, אם אמר לו הבעל אי איפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה, אם רצה לחזור - יחזור.

ישנם שני סוגי שליח:

- שליח הולכה- מטעם האיש המביא את הגט, וייעודו להוליך את הגט לאשה.
- שליח קבלה- מטעם האשה המקבלת את הגט, וייעודו לקבל את הגט מהאיש.

בעל ששולח שליח להביא את הגט לאשתו, כל זמן השליחות הוא יכול לבטל את הגט. אשה ששלחה שליח שיביא את גיטה, אין הבעל יכול לבטל ברגע מסירת הגט לשליח. ויש לעיין מדוע הבעל לא יכול לחזור מהנתינה לשליח האשה?

הגמרא מבררת האם גם איש וגם אשה יכולים להיות שליחי הולכה וקבלה, וזה לשונה (שם):

פשיטא, איש הוא שליח הולכה - שכן בעל מוליך גט לאשתו, ואשה היא שליח לקבלה - שכן אשה מקבלת גיטה מיד בעלה, איש לקבלה והאשה להולכה, מאי?

כלומר, פשוט שאיש יכול להיות שליח הולכה לגט, ואשה יכולה להיות שליח קבלת הגט "שכן בעל מוליך.. ואשה מקבלת". אך מסתפקת הגמרא האם יכול האיש להיות שליח קבלה? והאם אשה יכולה להיות שליח הולכה?

מבאר רש"י את צדדי הספק כך (ד"ה איפכא):

מי אמרינן כיון דהוא עצמו לאו בר קבלה הוא שאר זכרים נמי לאו בני קבלה נינהו וכן לענין הולכה באשה.

כלומר, הבעל עצמו איננו מקבל גט, אולי בשאר זכרים גם נגדיר שאין הם שליחי קבלת גט. וכן להיפך, האשה עצמה איננה מוליכה גט לבעלה, אולי גם שאר נקבות לא יכולות להיות שליחות של הולכת הגט?

התוס' ביארו את צדדי הספק באופן מעט שונה (ד"ה איש):

משום דבגט אשה בהולכה לא שייכא ואיש בקבלה משום הכי קבעי.

כלומר, אין האשה שייכת בהולכת הגט, ואין האיש שייך בקבלת הגט, וע"כ אולי אין הם יכולים להיעשות שליחים בדבר. ויש לעיין מדוע פירשו התוס' באופן שונה מרש"י.

ראשית עולה מהמשנה נקודה בכל הבנת המושג שליחות. השליח הוא יד ארוכה של המשלח, כלומר, המשלח ששולח את השליח הוא בעצם שולח את ההתפשטות של עצמו. ע"כ שהבעל שולח את הגט עם השליח, יכול הוא להתחרט כי הבעל עוד לא סיים את פעולתו. וכן, שהאשה שולחת שליח לקבל את גיטה, אין הבעל יכול להתחרט ברגע המסירה מפני שכביכול האשה קיבלה את הגט.

עתה עולה הוה אמינא שאולי רק זכר יכול להיות שליח הולכה כי השליח הוא מכוח הבעל, וכן רק נקבה תוכל להיות שליחה לקבל את הגט לאשה, כי השליחה היא באה מכוח האשה. ע"כ נראה שרש"י ביאר עפ"י פשט המשנה.

אמנם התוספות ביארו עפ"י השייכות שיש לאיש ולאשה בקבלה והולכה. כלומר, ההבדל בין רש"י לתוספות היא בנקודת מבט, ונראה שיש לחקור האם הספק הוא סימן או סיבה. כלומר, לרש"י, זכר איננו יכול להיות שליח קבלה בגט, **והסימן** לזה הוא שהוא איננו מקבל גט (עיי' מהרש"א). לתוס' זכר איננו יכול להיות שליח קבלה בגט, מפני שאין לא שייכות מהותית בגט (שכל שאינו שייך בדבר לגבי עצמו אינו יכול לעשות באותו הדבר לאחרים).

ונראה ששורש הדברים ברש"י ותוס' הוא בעומקי היחס בין איש לאשה. האיש הוא בחינת משפיע ונותן (בחי' יו"ד), והאשה היא בחינת מקבל (בחי' ה"א). וגמרא שואלת, היאך יכול האיש שכל מהותו הוא להיות **המשפיע** יכול לקבל גט? וכן איך אשה שכל מהותה היא **קבלה** יכולה לתת גט?

הגמרא פשוטת את הספק שני אופנים שמתחברים יחד. האיש יכול להיות שליח קבלה בגט לבתו הקטנה, וכן האשה שקרובה לבעל (מחמשת הנשים חמותה, צרתה וכו') יכולה להיות שליחת הולכה לאשה. עולה מהאמור נקודה מעניינת, **שחכמים רמזו שבכל איש יש גם תכונות של קבלה, ובאשה יש גם תכונות של השפעה והולכה** ("זכר ונקבה ברא אותם" לקח חצי מהאיש וחצי מהאשה, כלומר לכל אחד יש תכונות אחד מהשני עיי' מו"נ פ"ב).

אצל הזכר הדבר מתבטא בבטו הקטנה, שהוא מקבל את גיטה. ובנקבה הדבר מתבטא באיש הקרוב אליה שהיא יכולה לשמש לו כיד ארוכה בשליחות הנתינה.